

РЕШЕНИЕ

№ 6858

гр. София, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8387** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Б. Р., гражданин на Република У., чрез адвокат Р. С. срещу отказ рег. № 5364р-16168/01.08.2021 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за продължително пребиваване.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че същият не е мотивиран. Посочено е само правното основание, на което административният орган е основал волеизявлението си, като липсват фактическите предпоставки. В чл. 10, ал. 1, т. 10 и т. 11 от ЗЧРБ се съдържат няколко хипотези, като в акта не посочено, коя от тях приета за приложима. Това ограничава правото на защита на адресата и възможността за осъществяване на съдебен контрол.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат С., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея. Не са представени допълнителни писмени съображения.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в оспорения акт са обсъдени всички доводи, касаещи касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на

материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендира, че юрисконсултско възнаграждение. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 26.04.2022 г. М. Р., гражданин на У. е подал до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР заявление рег. № 537300-860, за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Към заявлението са приложени копие от валиден паспорт, издадено от компетентните власти на У., свидетелство за съдимост, декларация по чл. 28, ал. 1-4 от ЗТМТМ, обосновка, декларация от работодателя за осигурено жилище, трудов договор, длъжностна характеристика и удостоверение за категоризация.

Заявлението, ведно с приложените към него документи, е изпратено на Агенция по заетостта, за становище относно на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ и на Държавна агенция за национална сигурност (ДА „НС“).

С писмо № СМ-3937/27.06.2022 г. Агенцията по заетостта е дала положително становище за наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на М. Р. при работодателя „Виктор 33“ ООД, [населено място] и място на работа в [населено място].

Видно от приложеното по преписката писмо на ДА „НС“ вх. № 812100-12489/22.07.2022 г. по описа на МВР, агенцията уведомява Дирекция „Миграция“ – МВР, че М. Р. вече е пребивавал два пъти на територията на Република България през 2020 и 2021 г., във връзка с издадени визи за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24к от ЗЧРБ (сезонен работник), като и двата пъти е просрочил разрешените срок на пребиваване - през 2020 г. с 67 дни, а през 2021 г. със 108 дни. На основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ на чужденеца е наложено административно наказание „глоба“.

ДА „НС“ е дала отрицателно становище по исканото разрешение за пребиваване, като същото е мотивирано и на направен анализ на информация за трудовия договор на М. Р. в НАП. През 2020 г. узбекистанският гражданин е имал трудово правоотношение с фирма „Виктор 33“ ООД, считано до 28.11.2020 г. Трудовият договор е прекратен на 10.11.2020 г., т.е. 27 дни след изтичане на разрешеното му срок на пребиваване -14.10.2020 г.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 24и, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 10 и т. 11 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

Като допълнителни доказателства по делото бяха приети два броя справки от Националната визовата информационна система (НВИС) е видно, че визата по молбата на чужденеца е № TAS 22001509 е отказана, а тази по молба № TAS 22001842 е анулирана.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен на Д. Д. на 23.08.2022 г. По

преписката няма данни, същата да е била упълномощена от М. Р. да го представлява пред Дирекция „Миграция” – МВР, поради което следва да се приеме, че подадената чрез административния орган на 09.09.2022 г. жалба, е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за продължително пребиваване не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ.

По силата на цитираната разпоредба разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да откаже издаване на исканото разрешение за продължително пребиваване по следните съображения.

Между страните няма спор, че М. Р. е представил всички посочени в чл. 12 от ППЗЧРБ, документи.

Основния спорен въпрос, в разглеждания казус е дали, чужденецът е отговарял на изискванията на чл. 24и от ЗЧРБ.

Видно от цитирания по-горе текст на разпоредбата, за да се издаде разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" е необходимо, по отношение на кандидата да са налице едновременно две обстоятелства – 1. същият да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и 2. да притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване.

По отношение на М. Р., към момента на постановяване на оспорения отказ е било налице само първото условие – Агенцията по заетостта е предоставила положително становище за наемането му на работа от страна българският работодател „Виктор 33” ЕООД.

От представените два броя справки от Националната визовата информационна система (НВИС) е видно, че виза тип „D” по молба № TAS 22001509 на чужденеца е отказана на 29.07.2022 г. На М. Р. е била издадена виза тип „D” по молба № TAS 22001842 на 13.08.2022 г., но същата е анулирана на 02.09.2022 г. В тази връзка е обоснован извода, че както към момента на издаване на оспорения отказ, така и към настоящия момент чужденецът не отговаря на условията за разрешаване на право на продължително пребиваване на основание чл.24и от ЗЧРБ.

Независимо от обстоятелството, че отказът е основан на разпоредбата на чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, съдът намира, че при установените по делото факти, по отношение на М. Р. са били налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ за отказ от издаване на виза тип „D”. Безспорно е установено, че през последните две години той е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Република България, като е просрочил разрешения му престой през 2020 г. и 2021 г. Съдът кредитира аргументите на пълномощника на ответника

аргументи, изложени в представените писмени бележки, че визата по молба № TAS 22001842 е издадена по грешка на 13.08.2022 г. и впоследствие е анулирана на 02.09.2022 г., т.е. към нито един момент, по отношение на чужденеца не са били налице двете едновременно предвидени в чл. 24и от ЗЧРБ предпоставки за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

Настоящият съдебен състав не намира в оспорения отказ мотиви, касаещи приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ, но вземайки предвид изтъкнатото по-горе, следва да приеме, че това обстоятелство не влияе на законосъобразността на оспорения отказа като краен резултат.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. Р., гражданин на Република У. срещу отказ рег. № 5364р-16168/01.08.2021 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за продължително пребиваване.

ОСЪЖДА М. Б. Р., гражданин на У. да заплати на Дирекция „Миграция“ – Министерство на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 8387 по описа за 2022 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.